

MERCIE

HET MAGAZINE VAN WMH

TIJDLOZE TRADITIES

#04
DEC
2018

DE IDENTITEIT VAN WMH
Onze waarden en tradities

DE TOEKOMST VAN
VLAAMSE TRADITIES
Interview met Rik Torfs

GENADEMOORDEN IN
OEGANDA
Kinderen met een beperking

VOORWOORD

Louis Damen

Pater en huisbewaarder

Wereld Missie Hulp is een organisatie die mensen helpt. Dat is vandaag zo en dat is altijd zo geweest. Doorheen de jaren ben ik gesterkt in mijn overtuiging dat we de zwaksten in de wereld alleen maar vooruit kunnen helpen door hen (naasten)liefde te tonen. Uiteraard is dat een ideaal, maar idealen zijn er om met volle overtuiging na te streven.

Als pater ligt de christelijke traditie van WMH mij nauw aan het hart. Traditie moet echter steeds vernieuwend zijn. Neem bijvoorbeeld de kus die een huwelijk bezegelt. Die wordt nadien keer op keer herhaald, maar mag nooit een simpele kopie van de eerste kus worden. Het is enkel door liefde actief te beleven dat een huwelijk stand houdt. Iets dat geldt voor alle tradities.

Elke cultuur heeft haar eigen gewoontes en gebruiken, maar vaak zijn er onderliggende gelijkenissen te vinden. Tradities zijn dus niet alleen van alle tijden, maar ook van alle plaatsen en mensen. Bij WMH is er daarom ruimte voor alle mensen die zich willen inzetten voor anderen. Alleen door ons te verenigen, ongeacht eenieders levenswandel, kunnen we meer én betere hulp verlenen. In deze editie van de **MERCIE** zal je zien wat dat precies betekent.

“Alleen door ons te verenigen, ongeacht eenieders levenswandel, kunnen we meer én betere hulp verlenen.”

Tradities zijn van alle tijden, plaatsen en mensen

- 03** **SAMEN FEESTVIEREN ROND DE WERELD**
- 04-06** **OP ZOEK NAAR DE IDENTITEIT VAN WERELD MISSIE HULP**
- 07** **THUIS ALS BELG IN ETHIOPIË**
- 08-09** **DE TOEKOMST VAN VLAAMSE TRADITIES**
Interview met Rik Torfs
- 10** **EENHEID IN VERSCHIEDENHEID**
Rekening houden met lokale culturen
- 11** **CAMBODJAANS GOUD**
- 12-13** **ENGELTJES MET EEN BEPERKING**
Genademoorde in Oeganda
- 14-15** **W(MH)EETJES**

COLOFON

Mercie is een gratis uitgave van WMH

Verantwoordelijke uitgever Wim Smit

Provinciesteenweg 400, 2530 Boechout,

03 454 14 15, info@wereldmissiehulp.be

Redactie Eros Puggioni, Ella Tuymans, Jasper van der

Schoot, Myriam Vanvinckenroye, Jorn Vennekens

Art Director Valérie Machtelinckx

Coördinatie Jorn Vennekens

Eindredactie Jorn Vennekens

Drukkerij Antilope

SAMEN FEESTVIEREN ROND DE WERELD

Het einde van 2018 nadert en traditioneel breekt er dan een periode met allerhande feesten aan. Maar waar wordt er eigenlijk wat gevierd?

In Bulgarije blijven de restanten van het christelijk kerstmaal de hele nacht op tafel staan zodat ook de overleden voorouders kunnen dineren.

Dansgroep in Sunampe, Peru

In Ethiopië werd *Enkutatash*, of Nieuwjaar, al op 11 september 2018 gevierd omdat zij de Juliaanse kalender volgen. Daar gaan geliefden samen aan tafel voor een traditionele maaltijd met *injera* en wat.

Traditionele injera.

In het zuiden van Peru wordt de geboorte van Jezus op z'n 'creools' gevierd met traditionele dansen, uitgevoerd op muziek met Afrikaanse invloeden.

Lantaarns die worden gebruikt tijdens de nieuwjaarsfeesten.

Niet iedereen viert op hetzelfde moment het eindejaar: volgens de Chinese kalender wordt het nieuwe jaar pas op 5 februari 2019 ingezet. Tijdens deze periode vindt er een ware volksverhuizing plaats omdat miljoenen Chinezen hun families in hun geboortedorp bezoeken.

Veel culturen en religies vieren geen Kerstmis. Zo wordt in het Jodendom Chanoeka gevierd, het feest van de lichtjes. Een negenarmige kandelaar wordt aangestoken en er worden heerlijke *latkes* en *soefganiot* gegeten.

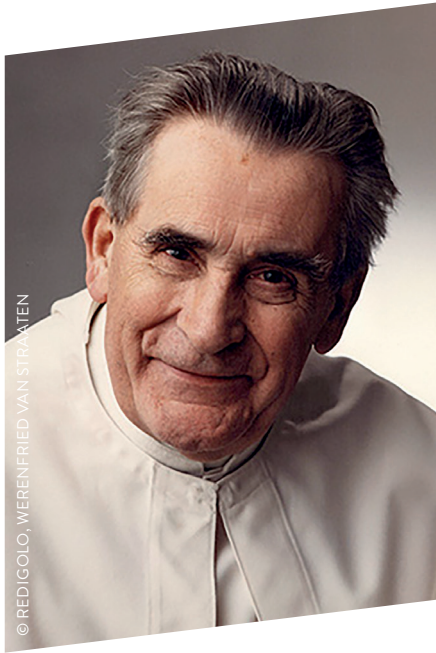

Heerlijke soefganiot!

Tradities en gebruiken verschillen wereldwijd enorm, maar samenzijn met geliefden en solidariteit staan wel steeds centraal. We wensen iedereen daarom op hun eigen manier prettige eindejaarsfeesten toe!

OP ZOEK NAAR DE IDENTITEIT VAN WERELD MISSIE HULP

Wereld Missie Hulp bestaat al meer dan dertig jaar. Waar zijn we begonnen en hoe zijn we geëvolueerd? Een duik in onze geschiedenis brengt duidelijkheid over de waarden en tradities die aan de basis liggen van onze organisatie.

HET PRILLE BEGIN

December 1947. In het holst van de nacht legde Werenfried van Straaten de laatste hand aan het artikel *Geen Plaats in de Herberg*. Nu de oorlog voorbij was, zo meende de 34-jarige Norbertijn en priester, was het nodig om ook de verslagen Duitsers te helpen. Deze oproep in het tijdschrift van zijn abdij werd in Rome opgemerkt en verspreid.

Kort na publicatie kreeg Werenfried steun om vanuit Vlaanderen een hulpactie te starten voor meer dan zes miljoen hulpbehoevende Duitsers. Hiervoor richtte hij de organisatie Oostpriesterhulp op.

De priester was een inspirerende spreker en wist daarom veel mensen te overtuigen om, kort na de oorlog, van het weinige dat ze hadden toch iets te doneren aan de armen. Zijn betoog was er echter een van priesters aan (nog-niet-)christenen en als kind van zijn tijd werd hij daarbij beïnvloed door een fel anticommunisme.

1947

° OOSTPRIESTERHULP
MET DE FOCUS OP
DUITSLAND

1948/9

START VAN
TEXTIELINZAMELING

Waarom hadden Duitsers hulp nodig?

In naoorlogs Duitsland was er een acuut tekort aan voedsel, kleding en onderdak. Hierdoor waren ziekte en hongersnood schering en inslag, en zaten er miljoenen mensen zonder thuis.

Die opvattingen waren destijds niet uitzonderlijk, maar behoren niet tot de erfenis van onze organisatie. Wél zouden de oorspronkelijke, christelijke waarden deel uit blijven maken van onze identiteit, zij het in een nieuw jasje.

EEN MODERNE, CHRISTELIJKE ORGANISATIE

Textielophaling maakte van in het begin deel uit van Werenfrieds plan om de Duitsers te helpen. De vraag naar textiel verminderde gestaag tot hij het nut van deze inzameling in vraag begon te stellen. Toch kon hij overtuigd worden van de blijvende nood aan tweedehandskleding in ontwikkelingslanden elders in de wereld. Zo ontstond in 1986 een nieuwe organisatie genaamd Wereld Missie Hulp (WMH).

Het werkingsveld van WMH, alsook de motivatie achter onze hulpacties veranderde daarmee drastisch. De klassieke 'missiewerking' van Werenfried benadrukte hulpverlening als middel om hulpbehoevenden te bekeren tot het christelijke geloof. Bij WMH groeide het idee van hulpverlening zonder die voorwaarde: we moeten hulp verlenen vanuit onze christelijke inspiratie, maar niet met het doel iemand te bekeren. Mensen helpen, ongeacht hun geloofsovertuiging, is daarom vandaag de missie van onze organisatie.

Mensen helpen, ongeacht hun geloofsovertuiging, is vandaag de missie van WMH

1986

° WERELDMISSIEHULP
MET DE FOCUS OP
ONTWIKKELINGSLANDEN

1986 - 2000

KLASSIEKE
ONTWIKKELINGSSAMENWERKING
VOORNAAMELIJK OPSTUREN
VAN KLEDING

Geleidelijk kwamen daardoor ook hulpinitiatieven in beeld die niet gelinkt waren aan geestelijken. Vandaag de dag betekent dit dat we verschillende vzw's steunen die hun schouders onder een goed doel zetten, zonder daarbij te selecteren op religieuze achtergrond.

HET RUIMERE PLAATJE

Christelijke waarden zijn belangrijk, maar ze vormen niet de enige bouwstenen van onze identiteit. Duurzaamheid speelt bijvoorbeeld een even grote rol. Hoe kunnen we vandaag kansarme mensen helpen zonder toekomstige generaties te benadelen? Langetermijndenken en oog voor de impact op de natuur zijn sleutelementen in de hedendaagse ontwikkelingshulp.

Rond de eeuwwisseling begon die gedachtegang door te sijpelen bij WMH. Minder dan 5% van onze ingezamelde kledij wordt nu nog opgestuurd in de vorm van noodhulp. De rest wordt verkocht om vervolgens te kunnen investeren in duurzame projecten door bijvoorbeeld de plaatsing van zonnepanelen voor een school,

het aanleggen van een goed gelegen waterput of het opsturen van medisch materiaal.

Door zorgvuldige, duurzame keuzes te maken, kunnen we kansarme mensen veel beter helpen. Zo sluit ook deze waarde weer aan op ons oorspronkelijke doel.

Door duurzame keuzes te maken, kunnen we kansarme mensen beter helpen

VOOR IEDEREEN, DOOR IEDEREEN

De uitdagingen bij het helpen van kansarme mensen worden steeds complexer en vereisen dat iedereen de handen uit de mouwen steekt. Over landsgrenzen en geloofsovertuigingen heen werken we daarom samen om onze missie te bereiken. Christelijke en universele waarden, zoals naastenliefde en solidariteit, gaan daarbij hand in hand.

Op die manier is WMH een organisatie met een eigen identiteit en verwelkomen we tegelijk iedereen om samen aan een betere toekomst te werken. Want alleen zo kunnen we kansarme mensen écht helpen.

Wil je graag meer weten over de geschiedenis van WMH? Lees dan zeker het boek *Dienstbaarheid in de Praktijk* dat we uitbrachten naar aanleiding van onze dertigste verjaardag.

1990

VERHUIS NAAR
NIEUWE PAND
UITBREIDING VAN
ACTIVITEITEN

vanaf 2000

DUURZAME
ONTWIKKELINGSSAMENWERKING
INVESTEREN IN DUURZAME
PROJECTEN

THUIS ALS BELG IN ETHIOPIË

HAWASSA

Tien jaar geleden zette Johan Vandenbosche voor het eerst voet aan land in Ethiopië. Na drie maanden lesgeven in een klein schooltje in Hawassa, besloot hij *Let Us Change* op te richten en zich zo te ontfemen over de straatkinderen van de stad. Inmiddels vangt hij zo'n negentig kinderen op in drie gehuurde huizen. Hoe ervaart Johan het leven in Ethiopië?

“Wat me vanaf het prille begin opviel, is dat Ethiopiërs heel zachtvaardige mensen zijn. Hoewel geld om te doneren bij hen natuurlijk niet aan de bomen groeit, was de behulpzaamheid tegenover mij en *Let Us Change* altijd bijzonder groot. Die behulpzaamheid vind je in alle lagen van de bevolking.

“Behulpzaamheid vind je in alle lagen van de bevolking”

Johan (tweede van links) met enkele straatkinderen.

“Ethiopië telt drie voornamelijk geloofsgemeenschappen en zo'n tachtig verschillende stammen, elk met hun eigen dialect of taal. Hoewel er regelmatig conflicten ontstaan tussen de verschillende stammen, bestaat er vooral tussen de geloofsgroepen een vertederende harmonie. Zo hebben de christenen ook een vrije dag wanneer de moslims een religieuze feestdag vieren en omgekeerd. En net die harmonie vertaalt zich in barmhartigheid tegenover bedelaars en straatkinderen. Tenslotte kunnen alle mensen zich hier maar al te goed inbeelden hoe het moet zijn om op straat te leven.

“Dit gevoel van solidariteit zie je ook tijdens de feestdagen. Twee weken na het nieuwjaarsfeest vieren ze het *Meskel*. Op die dag herdenken de Ethiopiërs de vondst van het ware kruis en zie je overal in het land kampvuren. Een volstrekt uniek en enorm gezellig schouwspel. Bij *Let Us Change* bouwen we doorgaans ook zo'n kampvuur midden op straat. Heel de plaatselijke gemeenschap viert dan met ons mee.”

Het volledige interview kan je terugvinden op wereldmissiehulp.be. Wil je graag meer weten over Johans project? Neem dan een kijkje op: letuschange.net.

DE TOEKOMST VAN VLAAMSE TRADITIES

Rik Torfs is hoogleraar aan de KU Leuven, voormalig rector, kerkjurist en een van Vlaanderens bekendste opiniemakers. Ook over tradities heeft hij een uitgesproken mening. De geknipte figuur dus om enkele vragen te stellen.

Wat betekent traditie voor u?

“Traditie is de bedding waarin ons leven vloeit. Het laat ons toe om onszelf te relativieren: we zijn niet het begin noch het einde van alles en we zullen uiteindelijk in het rijtje terechtkomen van wie ons voorging. Traditie is tegelijk een ijkpunt, zelfs als je ermee breekt. Het is dus heel belangrijk, maar niet als een conservatief heimwee naar een onbestaand verleden.”

“Traditie is de bedding waarin ons leven vloeit”

Het gevoel leeft dat we onze tradities aan het verliezen zijn, denk maar aan de discussies over steak-friet of Zwarte Piet. Maken mensen zich terecht zorgen?

“Ik vind geen van beide discussies cruciaal. Onze intellectuele en religieuze tradities liggen mij persoonlijk veel nauwer aan het hart, maar ik begrijp zeker de emotionele gehechtheid van mensen aan zo’n zaken. Ik weiger om daar vanuit een misplaatst superioriteitsgevoel op neer te kijken.

“Je kan anderen niet dicteren dat wat ze voelen goed of fout is. Als mensen zich misprezen voelen gaan ze zich nog heviger verzetten. Het enige dat je kan doen is begrip tonen, maar je tegelijk blijven afzetten tegen de zaken waarmee je het niet eens bent.”

In 2014 zei u dat Vlamingen van exotische gerechten houden, maar niet volledig in het reine zijn met de multiculturele samenleving. Hoe open is Vlaanderen vandaag?

“Ik denk niet dat de gemiddelde Vlaming, ook de seculiere stedeling in hippe koffiebars niet, echt multicultureel leeft. Het blijft nog vaak te oppervlakkig. Als je andere culturen wilt leren kennen, moet je mensen kennen die tot die culturen behoren. Diepgaande gesprekken voeren, biedt de kans om een andere cultuur écht te begrijpen. Dat gaat dus verder dan wereldmuziek luisteren of ergens overnachten tijdens een trektocht. Vlamingen moeten niet te snel tevreden zijn en denken dat ze de perfecte wereldburger zijn.”

“Vlamingen moeten niet te snel denken dat ze de perfecte wereldburger zijn”

Wat kunnen we heel concreet doen om meer te leren over al die culturen waarmee we in aanraking komen in de supermarkt of op straat?

“Ik raad iedereen aan om verschillende kranten te lezen, zowel binnen- als buitenland-

se. Beperk je ook niet tot Vlaamse romans, maar probeer andere dingen, liefst zo wild en gevarieerd mogelijk. In je dagelijkse contacten kan je zo spontaan mogelijk met verschillende mensen in gesprek proberen te gaan. Bekijk hoe ver je daarmee komt en geef niet op als het niet meteen lukt.”

Tradities brengen mensen samen. Denkt u dat er nog plaats is voor (meer) solidariteit tussen en binnen de vele groepen in onze samenleving?

“Mensen staan daar voor open, maar solidariteit krimpt naarmate het onderwerp verder van je af staat. Als er ergens een ramp gebeurt, vinden we dit doorgaans veel erger als er Belgen bij betrokken zijn. Een minimale solidariteit zou in principe tegenover eender wie moeten gelden.

Rik Torfs (links) met WMH communicatieverantwoordelijke Jorn Vennekens.

“In de praktijk blijkt solidariteit groter te zijn naarmate we ons meer verbonden voelen. Dat is niet erg, want je kan onmogelijk voor iedereen hetzelfde voelen. Bekijk het positief: als er een gevoel van solidariteit is ten aanzien van een aantal mensen kan je dat gevoel proberen uit te breiden naar anderen.”

Denkt u dat een initiatief zoals de Warmste Week een nieuwe vorm van eindejaarstraditie is geworden waarin mensen elkaar willen helpen?

“Dat zou je inderdaad zo kunnen zien. Het is wel grappig om te merken dat iedereen bereid is om voor het goede doel af te zien: radiomakers presenteren programma’s tot de uitputting nabij is en menig vrijwilliger loopt de gekste afstanden tijdens een marathon. Dat is erg mooi om te zien en tegelijk frappant. De drang om tot het uiterste te gaan doet namelijk denken aan het belang van persoonlijk lijden en de versterving in de oude christelijke traditie. Wellicht is niemand zich daar van bewust, maar ons christelijke verleden zit misschien toch dieper ingebakken dan we zelf beseffen.”

“Ons christelijke verleden zit misschien toch dieper ingebakken dan we zelf beseffen”

Hoe plant u zelf de eindejaarsperiode door te komen?

“Met oudejaarsavond heb ik een heel mooie traditie: dat is een van de weinige dagen in het jaar dat ik voor middernacht ga slapen. En dan word ik wakker in een ander jaar, mooi toch?”

Rik Torfs wist ons nog veel meer te vertellen. Wil je de rest van het interview lezen, dan kan je terecht op wereldmissiehulp.be voor de volledige versie van dit artikel!

EENHEID IN VERSCHIEDENHEID

KENIA

Eddy De Beuf en zijn vrouw zijn al zeven jaar vrijwilligers bij *Rainbow4Kids* in Kenia. Sinds 2009 biedt deze organisatie kwalitatief onderwijs aan zo'n 400 kansarme kinderen uit de omgeving van Maweni, vlakbij Mombasa. Dit gebeurt met modern lesmateriaal uit België, maar ook "met behoud van de lokale cultuur en eigenheid". Het West-Vlaams koppel vertelt ons met passie wat dit precies betekent.

"Gedurende ons jaarlijks verblijf staan we telkens weer versteld van de grote harmonie tussen de kinderen die hier les volgen. Ze zijn moslims en christenen, maar afgezien van de aparte godsdienstlessen en gebedsmomenten doen ze alles samen.

"Door het respect voor de lokale cultuur kunnen we verandering teweegbrengen"

"De lessen zijn dezelfde die kinderen in België krijgen, maar zonder inmenging van westerse waarden. De plaatselijke leerkrachten mogen de lessen kaderen vanuit hun eigen wereldbeeld en wij voorzien, met de steun van WMH, het nodige materiaal en de infrastructuur. En juist door het respect voor de lokale cultuur kunnen we veranderingen teweegbrengen. Zo voorzien we bijvoorbeeld seksuele voorlichting met als gevolg dat we de laatste jaren steeds minder jonge vrouwen met vijf of zes kinderen zien. Dat bevordert dan weer de welvaart.

"Het is voor de leerlingen niettemin een zwaar leven. Ze worden om zeven uur 's ochtends al verwacht en blijven tot zes uur 's avonds. De meesten moeten daarna thuis helpen met het huishouden en dan blijft er voor studenten weinig tijd over, om nog maar te zwijgen over de ziektes waaraan veel kinderen lijden. Desondanks zie je bij de kinderen een enorme discipline en dankbaarheid. Als ze voor Kerstmis nieuwe kleren krijgen zijn ze daar dolblij mee. Probeer dat maar eens in België."

Meer weten over dit project? Kijk dan op rainbow4kids.be.

CAMBODJAANS GOUD

BARAY

De productie van zijde is een eeuwenoude traditie in Cambodja. De zijde is uniek doordat ze van hoge kwaliteit is en van nature een prachtige gouden kleur heeft die nergens anders voorkomt. Helaas ging deze traditie voor een lange tijd verloren, maar vandaag leeft de lokale productie weer op.

Onder het bewind van Pol Pot werd de zijde-productie de das omgedaan. Moerbeibomen, de enige voedselbron voor de zijderups, werden vernietigd en verplichte volksverhuizingen zorgden ervoor dat de oudsten de kennis van de zijdeproductie niet meer konden doorgeven aan hun nakomelingen.

Tegenwoordig worden er in Cambodja terug veel producten uit zijde vervaardigd. Meestal gaat het om tassen en sjaals, gemaakt met geïmporteerde zijde uit buurlanden zoals Vietnam of Thailand. Zo ook bij Fair Trade weverij Villageworks Songkhem.

In 2014 besloot deze weverij om in het stadje Baray het Khmer Crafts Center op te richten, een nieuw centrum voor de lokale productie van zijde. Ze kochten grond op, verzamelden kennis bij de oudste inwoners van de streek en lieten twee leden bij andere productiecentra het vak leren. WMH verleende financiële steun voor het verzorgen van de gronden en het aankopen van materiaal.

De oprichters van het Center blijven ambitieus. Zo willen ze een meer aanleggen om waterlelies

Vrouwen in de weer om de jonge moerbeibomen te verzorgen.

In de toekomst zal het Khmer Crafts Center zo'n twintig vrouwen een inkomen bieden

te kweken, een prachtige plant die in Azië een grote symbolische betekenis heeft. Bovendien kan elk deel van de bloem gebruikt of geconsumeerd worden. In de toekomst zal het Center zo'n twintig vrouwen een inkomen bieden en zou het een trekpleister moeten worden voor toeristen en lokale bewoners, waar ze meer kunnen leren over de traditie van de zijdeproductie in Cambodja.

Voor meer informatie kan je terecht op de [Khmer Crafts Center Facebookpagina](#).

ENGELTJES MET EEN BEPERKING

OEGANDA

Journalist Luk Dewulf trok in 2017 naar Oeganda en deed er verslag van het fenomeen 'genademoorden'. Moeders in dat land vermoorden soms hun eigen kind omdat het een beperking heeft. Onbegrijpelijk... of toch niet?

Als vader van een kind met een beperking had Luk Dewulf in België contact met andere ouders in dezelfde situatie. Zo leerde hij Rosemary Namboze kennen, de mama van Abryl. Zij vertelde hem over het stigma tegen kinderen met een beperking in haar thuisland Oeganda. Samen met lokale journalist Gerald Bareebe ging hij op onderzoek en het resultaat van deze samenwerking is de aangrijpende documentaire *Mercy Killing*.

Mama Rose toont aan dat kinderen met een beperking heel wat kunnen als ze gepaste hulp krijgen

De documentaire toont hoe vooroordelen en taboes over kinderen met een beperking in de Oegandese samenleving tot schrijnende situaties leiden. Ouders van deze kinderen worden door hun omgeving en families gestigmatiseerd omdat een beperking als een schande wordt gezien. Veel vaders verlaten daarom hun gezin en ontkennen dat het gehandicapte kind van hen is.

De moeders blijven alleen achter, in loodzware economische omstandigheden en met gebrekkige toegang tot levensnoodzakelijke gezondheidszorg. Soms gaan zij daardoor over tot het ondenkbare. Ze besluiten het leven van hun kind met een beperking te beëindigen. Dat kan door het kind geen voedsel of medicatie meer te geven, of in andere gevallen op meer gewelddadige manieren.

Mama Rose aan het werk in het Angel's Center.

Toch is er een lichtpuntje in deze moeilijke situatie. Rosemary, beter gekend als *Mama Rose*, spant zich dagelijks in voor kinderen met een beperking in Oeganda. Toen ze terugkeerde naar Oeganda wist ze dat ze nergens gepaste ondersteuning zou vinden voor haar zoon Abryl, die het syndroom van Down heeft. Ze besloot daarom zelf een centrum op te richten waar ouders met hun kind met een beperking terecht kunnen.

Ondertussen verwelkomt haar *Angel's Center for Children with Special Needs* dagelijks zo'n dertig kinderen en stelt ze heel wat mensen te werk. Daarnaast zet Mama Rose zich als publiek spreker in om het stigma over dit probleem te doorbreken. De kinderen in haar centrum boeken veel vooruitgang in hun ontwikkeling, waarmee ze aantoont dat deze kinderen heel wat kunnen als ze gepaste hulp krijgen.

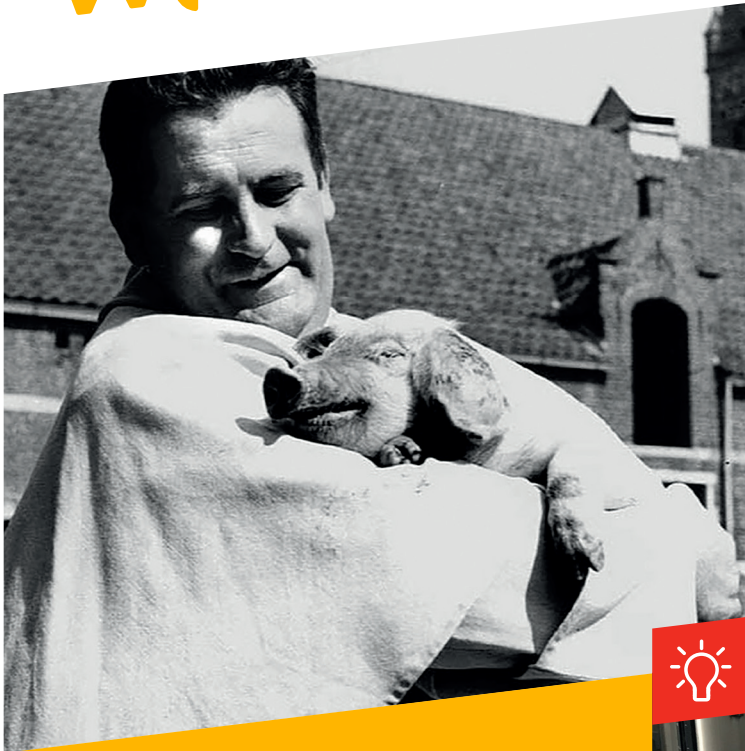
Ook WMH draagt haar steentje bij. In 2017 doneerden we materiaal zoals een speeltuin en snelkookpannen om het leven in het centrum aangenamer te maken. Ook andere projecten zoals *Seechild*, een school voor blinden in Kampala, krijgen steun van WMH.

Door eenvoudige oefeningen nieuwe vaardigheden leren.

Voor meer informatie over het *Angel's Center* kan je terecht op: angelscentre.org.

W(MH)EETJES

De spekpater

Veel generatiegenoten zullen zich Werenfried van Straaten herinneren als de 'spekpater'. Hij ging in naoorlogs Vlaanderen donaties inzamelen voor de Duitse armen. Veel mensen hadden geen geld, maar sommigen hadden wel een (bescheiden) boerderij met varkens. Daar kon hij zijn slag thuishalen: hij kreeg er repen spek mee of levende varkens kregen een stempel om aan te duiden dat hij bij het slachten een deel van het vlees kreeg. Zo gebeurde het dat de spekpater regelmatig met een vrachtwagen vol spek richting Duitsland reed.

Meer over Werenfried van Straaten, die aan de basis van WMH ligt, kan je lezen op p. 4.

Donderdag spaghettidag

Niets brengt mensen dichter bij elkaar dan eten. Bij WMH hebben we daarom de traditie dat er elke donderdagmiddag spaghetti wordt geserveerd. Met kaas à volonté. Bedankt aan onze eigen Marie-Therèse die deze topmaaltijd steeds bereidt!

Zijde in Angkor Wat, Cambodja

De productie van zijde is een eeuwenoude traditie in Cambodja (zie p. 11). Stille getuige daarvan is het tempelcomplex van Angkor Wat, dat in de 12de eeuw werd gebouwd. De tempels, die hindoes en later boeddhisten verwelkomden, zijn bekend omwille van de architectuur en het uitgebreide beeldhouwwerk dat de muren versiert. Verschillende godsfiguren staan erop afgebeeld, stevast gekleed in traditionele zijdekledij die gedragen werd in die tijd.

Meer dan een huidskleur

De discriminatie van mensen met albinisme heeft in het Grote Merengebied van Afrika verstrekkende gevolgen. Omwille van hun huidskleur krijgen zij niet de kans om naar school te gaan of worden ze geweerd uit bedrijven. Sterker nog; medicijnmannen beweren dat bepaalde lichaamsdelen van albino's magische krachten bezitten. Het gevolg daarvan is dat zij soms vermoord en in stukken gesneden worden. WMH zet zich mee in voor de bescherming van deze mensen. Zo financierden we in 2016 een naaiatelier in DRC waar ze een praktische opleiding kunnen volgen.

Wist je dat.... Frietten erkend zijn als Belgisch cultureel erfgoed?

Tradities kunnen net zoals architectuur erkend worden als cultureel erfgoed van een streek of land. Zo ook het 'steken van een frietje' in een frituur, dat sinds 2017 door België als dusdanig wordt erkend. Wie weet wordt het, net zoals onze biercultuur, op een dag erkend door de UNESCO als werelderfgoed.

Benieuwd wat frietten te maken hebben met Rik Torfs? Blader dan snel naar p. 8.

Nieuwe redactie

De MERCIE is al jaar en dag een belangrijke pijler van onze communicatie. Enkele duizenden mensen en organisaties worden bereikt met ons periodieke magazine. Om nog interessantere artikels te kunnen aanbieden, werd er besloten om een volwaardige redactie op te richten. De belangrijkste teamleden zijn enthousiaste vrijwilligers! Heb jij een vlotte pen en zou je graag meewerken aan ons magazine? Stuur dan een mailtje naar info@wereldmissiehulp.be voor meer informatie.

STEEK ONZE REDACTIE EEN HART ONDER DE RIEM!

We houden onze sympathisanten graag op de hoogte van het reilen en zeilen binnen Wereld Missie Hulp. Daarom publiceren we het magazine dat je zonet hebt gelezen. In onze **MERCIE** kom je onder andere te weten waar onze fondsen heengaan en welke nieuwigheden er leven binnen onze organisatie.

Samen met onze vrijwilligersredactie selecteren we de beste artikels en leukste weetjes. Uiteraard horen we ook graag jouw mening over het eindresultaat. Wat vind je van de inhoud en de vormgeving? Laat het ons gerust weten op info@wereldmissiehulp.be.

HOE KAN JE ONS STEUNEN?

Ben je tevreden over het resultaat? **Wil je ons team graag een hart onder de riem steken? Dan kan je ons steunen met een donatie aan WMH!** Iedere gift, groot of klein, waarden we enorm én komt terecht bij een van onze goede doelen.

Bij deze **MERCIE** vind je een overschrijvingsformulier waarmee je snel aan de slag kan. Niet te vinden? Schrijf dan gerust een som over op bankrekening IBAN BE10 0000 0000 0404 met de gestructureerde mededeling ***016/0890/00077***.

Voor giften van 40 euro of meer krijg je een fiscaal attest, afgeleverd door de Koning Boudewijnstichting. Hierdoor kost een gift van 40 euro jou na belastingvermindering maar 22 euro.

www.wereldmissiehulp.be

Onze partners

Broeders van Liefde

T +32 (0)3 454 14 15
INFO@WERELDMISSIEHULP.BE

PROVINCIESTEENWEG 400
2530 BOECHOUT

